

พุทธตามพ่อสอน ฉบับพิเศษ

กระแสพระนิพพาน จาก: ธรรมากวีวาท

ที่ระลึกงานทอดกฐินสามัคคี วัดเขาวง(ถ้ำนารายณ์)
วันอาทิตย์ที่ ๒๑ พฤศจิกายน ๒๕๕๓

พุทธตามพ่อสอน ฉบับพิเศษ

กระแสพระนิพพาน ทพ:ดร.ภิกขุวาท

ที่ระลึกงานทอดกฐินสามัคคี วัดเขาวง(ถ้ำนารายณ์)
วันอาทิตย์ที่ ๒๑ พฤศจิกายน ๒๕๕๓

สงวนลิขสิทธิ์ :

ห้ามเผยแพร่ คัดลอก ส่วนใดส่วนหนึ่งหรือทั้งหมดของบทความในหนังสือเล่มนี้
โดยไม่ได้รับอนุญาตจากเจ้าของสิทธิ์ เป็นลายลักษณ์อักษรก่อน

บรรณาธิการ : พระนิพนพาน โชติธมฺโม

กองบรรณาธิการ : วิสูตร จิรโสภณ, พวงเพ็ญ เลหาเจริญสมบัติ

ปกและรูปเล่ม : พระนิพนพาน โชติธมฺโม

พิสูจน์อักษร : วิสูตร จิรโสภณ, อภิสรา จุลพันธ์

แยกสีและพิมพ์ที่ :

PHONG PHANICH CHAROENPHOL CO.,LTD.

๔๗๙/๑ หมู่ ๘ ถนนสุขสวัสดิ์. (ซอย ๒๒),

บางปะกอก เขตราษฎร์บูรณะ กรุงเทพฯ ๑๐๑๔๐

โทรศัพท์ ๐๒ ๔๒๘-๒๔๒๘-๙, ๐๒ ๘๗๔-๕๐๐๑-๔

Fax: ๐๒ ๔๒๗-๔๐๑๘, ๐๒ ๘๗๔-๖๔๖๕ มีอถิอ ๐๘๑ ๘๐๓-๒๖๖๖

เจ้าของ : วัดเขาวง (ถ้านารายณ์)

๖๒/๑ หมู่ ๕ ตำบลเขาวง อำเภอพระพุทธบาท จังหวัดสระบุรี ๑๘๑๒๐

โทร. ๐ ๓๖๓๔-๗๗๓๐ โทรสาร ๐ ๓๖๓๔-๗๗๓๑

ภาษาไทยที่ท่านจะได้อ่านจาก
‘พูดตามพ่อสอน ฉบับพิเศษ’นี้
เป็นถ้อยที่ถอดจากการพูดตอบปัญหาและการสนทนา
ในงานประจำวันจริงๆ โปรดทราบว่าเป็นการพูดเฉพาะกิจ
เฉพาะกาลเวลาและเฉพาะอารมณ์ของบุคคล
ซึ่งอาจไม่ถูกใจท่านก็ได้ เราถอดเทปพิมพ์ไว้
อ่านแล้วเห็นว่าฟังง่ายสบายใจ ก็ลองนำเสนอแบ่งกันอ่าน

ตัวผู้พูดคือ ‘หลวงตา’ ท่านปรารภว่า
พระธรรมที่พระพุทธเจ้าตรัสรู้นั้นละเอียดอ่อนบริสุทธิ์มหาศาล
ทรงเลือกสรรเพียงน้อยนิดมาสอน พระสาวกองค์ใดคิดไม่ล้นสงสัย
ก็พยายามใช้ภาษามนุษย์พูดออกมาได้เพียงหนึ่งในหมื่นพัน
ที่กินใจอัมเอบ หลวงตาท่านฟังจากหลวงพ่อกุรูบาอาจารย์
แล้วทรงไว้ได้เพียงหนึ่งในล้านที่พ่อปรารถนาจะให้เข้าถึง

ต่อไปนี่จะเป็นภาษามนุษย์ ที่พยายามบรรยาย
ถ่ายทอดรสชาติที่ผ่านมาในใจของหลวงตา
ท่านว่าจะได้สักกี่ส่วน จะเกิดประโยชน์สักกี่ขีด
ก็ทำได้สุดความสามารถสุดวาสนา..
แล้วแต่ผู้ฟัง ผู้อ่านจะพิจารณาเอาเองเถิด.

กระแสพระนิพพาน

พระครูภาวนาพิลาส

ที่จริงอารมณ์กรรมฐานมีอารมณ์เดียวคือ ต้องเข้ากระแสพระนิพพานให้ได้ ‘กระแส’ นี่หมายความว่า สายไฟแดง ๆ นี่กระแสไฟมันยาว ไม่ต้องไปจับปลายกระแส จับต้นมันก็ช็อตตายแล้ว หรือว่ามันก็สว่างแล้ว ให้จับกระแสนิพพานให้ได้

‘กระแสนิพพาน’ ก็คือรู้ว่าร่างกาย ‘ตาย’ ไม่มีทางหลีกเลี่ยงไปได้ ไม่มีทางหลีกเลี่ยงได้ ถ้าใจยังอ่อนก็บอกว่า อีกไม่เกิน ๑๐๐ ปี เราก็ตายแล้ว อย่างน้อยก็ต้องคิดให้ได้ ให้ใจบอก...ใช่ ให้ใจมันยอมรับด้วยปัญญาเขาเรียก ‘ประจักษ์ใจ’ “ไม่เกิน ๑๐๐ ปีก็ตายแล้ว..ใครจะอยู่ที่อยู่..พอตายแล้วเราไม่เกี่ยวกับใครแล้ว..” คิดเบาๆ ..ให้ใจมันค่อยๆ ยอมรับไปก่อน

“ตายแล้วเราไม่ต้องไปใช้หนี้ใคร ไม่ต้องซ่อมบ้านซ่อมช่อง” ก็ว่าไปตามทุกข์ปัจจุบัน ให้ใจมันคิด อ้อ.. ดีเหมือนกัน

“ตายแล้วก็ไม่ต้องกินข้าว.. อาหารแพงหรือถูกอย่างไรก็ไม่เกี่ยวกับคนตาย” ค่อยๆ ล้อมมันก่อน.. ไปหักหาญมันทีเดียวมันไม่ยอมคิด!

“ตั้งต่างว่าไอ้ ๑๐๐ ปี มันมาถึงพรุ่งนี้นี่นะ แล้วเราก็กทำ
ความดีจนเป็นพระอรหันต์แล้ว” สมมติอย่างนั้น.. ล่อมัน!.. “ภาวะ
ต่างๆ ก็หมดแล้ว” ล่อให้มันสบายใจก่อนนะ “กิเลสก็ไม่เหลือแล้ว
โลกก็ไม่ได้อยากอยู่อะไร พระนิพพานก็ใสแจ๋วอยู่ข้างบนเนี่ย ถ้า
ภาวะความตายอย่างนั้นมาถึงวันพรุ่งนี้ น่าจะดี.. จะได้หมดเรื่องเซ
ะ” ขยับเข้ามาเหลือวินเดียวแล้ว ให้ใจมันสบาย หลอกมันบ้างสิ
กิเลสนะ! มันหลอกเรามานานแล้วนะ.. หลอกมันบ้าง!

พอสบายใจก็บอก..... “ถ้าอย่างนั้นวันนี้ก็เป็นวันสุดท้าย
เป็นวันสุดท้ายในวัฏสงสารของเรา จะเอาอะไรกับมันหนักหนา!
ร่างกาย อีกวันเดียวนี้.. กินข้าวกินน้ำ ท้มเสื้อผ้าอะไรนี้ ก็สักแต่ว่า
ก่อนตาย.. เตียวพอตายเขาก็เปลี่ยนเสื้อผ้าให้เรา เคาไฟ.. ศพก็ไม่มี
อะไรเหลือ”

“เพราะฉะนั้น.. อาหารดีก็ดี เสื้อผ้าก็ดี ยารักษาโรค กิน
ไม่กิน พรุ่งนี้ก็ตาย.. ก็เอาที่มันมีนี่แหละไม่ต้องแพงอะไรหนักหนา
ที่อยู่อาศัย จะหาสีกี่ไม่ต้องหาแล้ว วันนี้ เดียวก็ตายแล้ว!

ถ้าตาย แล้วทุกข์ต่างๆ ก็ไม่มีในมัน นี่มันเรื่องก่อนตาย
แล้วทิ้งไว้ในโลกทั้งนั้นเลย กับภาระทุกข์ของร่างกายที่กำลังจะลา
ตาย กำลังจะทิ้งไว้ในโลก ทำไม่ต้องไปผิตศีลแทนมันเพราะมัน ให้
มะรินี่เราต้องทนรกแทนมันด้วย.. มะเรื่องนี้เขาก็เฝ้ามันเป็น
ซีถ้าไป มันไม่ไปทนรกกับเรานี่ มะเรื่องหรือมะรินี่ เราไปทนรก
แทนมัน ถ้าเราไปผิตศีลแทนมัน เรื่องอะไรจะไปโกะมึงอย่างนี้!

พูดตามพ่อสอน

๕

เพราะฉะนั้นวันนี้ทั้งวันจะรักษาศีลให้บริสุทธิ์ พระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์เรารักท่าน ท่านก็เมตตาเราอยู่แล้ว นึกเมื่อไหร่ ก็นึกได้ ว่าเป็นที่พึ่งไม่สงสัยอยู่แล้ว ถ้าหากพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ ท่านอยู่ที่ไหน ที่เรียกว่า ‘พระนิพพาน’ ชื่อเป็นภาษามนุษย์ เราก็จะอยู่ตรงท่านอยู่ อยู่แบบนั้นแหละ! มีวิมานก็มีกัน.. ไม่มีก็ไม่มีเหมือนกัน.. สุธูก็สุธูเหมือนกัน.. ไม่สุธูก็ไม่สุธูเหมือนกัน..

เอาเป็นว่า นิพพานัง ปรมัง สุขัง ที่ท่านบอก ‘นิพพาน เป็นสุขจริงหนอ’ เราจะอยู่ใน ‘ปรมังสุขัง’ ตรงนั้นแหละ.. นิพพาน ก็เข้าถึงด้วยใจแล้ว พระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ก็เคารพ.. ศีล ก็บริสุทธิ์ ร่างกายก็เบือแล้ว เอ้า! ก็ทำงานด้วยอารมณ์อย่างนี้”

นี่คือกระแสพระนิพพาน ภาษาที่แยกชั้นตอน เขาเรียก ‘กระแสพระโสดาบัน’.. อารมณ์พระโสดาบัน เขาเอากันแค่นั้น

ถ้าไปเรียก ‘พระโสดาบัน’ “หุย... พระโสดาบันเกิดอีกตั้ง ๗ ชาติ” อาจจะมีอีก ถ้าคนเข้ากระแสพระนิพพานไม่ตัดอยู่แล้ว ไข่มั้ย? บางคนก็จับไฟวาวตั้งกิเลส ไฟแสนโวลต์นี่ ไปจับกระแสตอน ปลายก็ตาย ตอนต้นก็ตายไข่มั้ย? เปิดไฟดวงสุดท้ายก็สว่าง ดวงแรกก็สว่างเหมือนกัน ก็เปิดมันตรงกระแสไฟนี้แหละ! เหมาะกับเรา เท่าไหร่.. เราก้เปิดมันตรงนั้นแหละ!

ตอนแรกก็ต้องหลอกมันก่อนเพื่อว่า จิตจะได้ยอมจับ กระแสพระนิพพานง่ายๆ ถ้าบอกว่า “วันนี้ตายแน่ไม่เหลืออะไร”

โห...มันตกใจ “เมื่อกี้สวยผัวก็หล่อ เงินก็ยังมี ลูกก็ยังเรียนไม่จบ ตายได้ยังงั้น!!?” มันค่านเลยใช้มัยลูก ต้องเอา ๑๐๐ ปี ล่อมัน ก่อน จนนใจมันยอมรับเหตุผลอย่างนี้ ค่อย ๆ เลื่อนจาก ๑๐๐ ปี มันก็เหลือ... อีกหน่อยมันก็ลด ดึงต่างว่ามันมาพรงนี้แล้ว เราพร้อม มัย? “เฮ้อ! พร้อมสิ ใจก็ไม่เอาร่างกาย ยึดพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ ศีลก็บริสุทธิ์ ร่างกายก็ไม่เห็นประโยชน์.. จะอยู่ทำไม!! อยู่ทำไมอีก? ถ้ามีโอกาสได้พัก.. ก็พักแล้วไปอยู่กับพระพุทธเจ้า แล้ว”

ถ้ามีหน้าที่สั่งสอนใคร ก็ริโมทสั่งสอนลงมา (ไม่ใช่เข้าทรง) เอาจิตพุ่งเข้ามา ถ้ามันหงายหน้าจางดาวเทียมรับเราก็กู้แสงลงไป ได้ ถ้าเอาตุตรับ.. ก็ช่างมึงปะไรเล่า! แหม! อุตสาห์ติดจานยูบิซีให้ แล้วนะ ดิกระบบกรรมฐานให้แล้วนะ สอนให้ชะดีเชียวนะ เวลา เอ็งคิดถึงข้าก็...เออ จานก็หงายตรง เปิดตรงนี้ลูก.. เปิดแล้วก็เลื่อน ช่อง ๑ ๒ ๓ บอกอยู่แล้วนา.. ก็มันไม่เปิด ก็ช่างมันปะไรเล่า ก็รออยู่แล้ว! หมายความว่า ตอนฝึกเราฝึกให้เข้าถึงความเป็นทิพย์ เวลาจะนึกถึงใครก็นึกถึง...นั่นแหละ ถ้าช่อง ๓ ก็เลข ๓ ช่อง ๗ ก็เลข ๗ ยูบิซี ช่องซีเอ็นเอ็น บีบีซีก็กดถูก รู้อยู่แล้ว ฝึกอยู่แล้ว เวลาเราไปแล้ว มึงอยากดูอะไรก็กดเอาเอง ทำไม่ต้อง...

“พ่อจำ...ขออนุญาตกดหน่อย”

“นี่! ออกไป ๆ .. เดี่ยวก็ด้ามขวาน” ไม่เป็นผู้ใหญ่เสียที

ครูบาอาจารย์ที่สอนแล้ว ท่านจะละไป ท่านต้อง มันใจ

มันใจกับตัวเองว่า ‘พอแล้ว’ แต่ไม่ได้มันใจว่า มันจะเชื่อหรือจะไปตามนั้น “แล้วแต่เจ้าเถอะ... ได้บอกวิธีไว้หมดแล้ว” นั่นแหละลูก หมายความว่า อารมณ์ที่เอาจกลับไปทำที่บ้านก็ดี ทำตรงนี้ก็ดี ทำที่ทำงานก็ดี ตลอดกาลตลอดสมัยนี้ ต้องเอาจิตจับกระแสพระนิพพานให้ได้ ถ้าไม่ขึ้นทางพระนิพพาน มันคายไม่ยอมกลืน มันมีหลายทางนะลูก ไข่ม้อยลูก?

“ไปเป็นพระเจ้าจักรพรรดิอีก ๑๐๐ ชาติเถอะว้า” แล้วตกเวียนลงนรกไป “เป็นพรหมดีกว่า ยังไม่ยอมเข้านิพพาน” ขึ้นไปเป็นเมฆ แล้วก็ลงเมฆ “เป็นมนุษย์พระเจ้าแผ่นดินเถอะ” เอา.. แล้วลงไปอีก ก็เวียนลงอย่างนั้นแหละ “แล้วกูจะตั้งยังโงะเงย?” ก็ผลสุดท้ายชาติสุดท้ายที่จะไปพระนิพพาน มันก็ต้องมาขึ้นทางนี้ หลังจากเบื่อแล้ว เช็ดเขียวซื้ออันซี้แก่แล้ว มันก็ต้องมาขึ้นตรงนี้ พอขึ้นตรงนี้ปั๊บ! มันก็เป็นทางใหม่เอง ไม่มีทางหลุดออกจากนี้ได้ เขาเรียก ‘กระแสพระนิพพาน’

ก็ไหนๆ อีกล้านชาติก็ต้องเบื่อแล้วต้องขึ้นมา ก็ขึ้นมาเสียวันนี้ไม่ดีหรือ?.. จะได้ใช้ชีวิตที่เหลือก่อนจะตายนี้ ลองดูสิว่าพระอริยะเขาอยู่กับผัวกับเมียเขาอยู่กันอย่างไร? อยู่กับทรัพย์สมบัตินี้ จะทำยังไง?

พระโสดาบันกระแสพระนิพพานขั้นต้นนี้... แบ่งเป็น ๓ ขั้น ขั้นแรกนี้! ยังอยู่กับสามีภรรยายังมีลูกต่อกันได้อีก แต่ไม่ตกนรก แต่ว่าตายจากชาตินี้ปั๊บ! เกิดไปเป็นพรหมเทวดาก็ร่วงลงบนทางนี้

อีก มีผู้มีเมียบังธรรมต่อ แต่ต้องเกิดมาเฉพาะเวลาเจอพระพุทธรูป พระธรรม พระสงฆ์.. เขาถึงจะเกิดนา.. ถ้าไม่อย่างนั้นเป็นเทวดา ถ้าพระพุทธรูป พระธรรม พระสงฆ์มี ถ้าใจมันบาง.. ไม่อยากจะเสพ กามแล้ว มันไม่อยากกินข้าวกินน้ำแล้วเนาะ ก็ก็จะลงมากินทำไม อีกตั้ง ๑๐๐ ปี มนุษย์นะ! ก็เอากายทิพย์ลงมายืน ณ ที่ควรส่วนข้างหนึ่งฟังธรรม ที่ท่านเทศน์ให้มนุษย์ฟังว่า ทุกข์อย่างนี้ ๆ ท่านก็ลงมาฟัง ท่านก็เป็นพระอรหันต์โดยไม่ต้อง มีตาหูลิ้นจมูก เขาเรียกเทวดาอริยะ พรหมอริยะ ที่ลงมาฟังธรรม ในพระสูตรที่บอกว่า เทวดาและพรหมลงมายืน ณ ที่ควรส่วนข้างหนึ่งมากมาย.. มนุษย์บรรลุอรุฬผล ๑๗ องค์อนาคามีผล ๕๐ องค์ สกิทาคามีผล ๑๘ โสดาปัตติผล ๒๐ เข้าสรณาคมน์ ๒๐๐ เทวดาพรหมได้มรรคผลในชั้นต่างๆ มากกว่ามนุษย์ ไม่ต้องประมาณ เพราะท่านไม่เอาร่างกายอยู่แล้ว

ฟังยังไม่อิ่มกันนั้นแหละ สลับลงมา ๗ ชาติ พอชาติที่ ๗ ลงมาฟังธรรมครั้งเดียวก็เป็นพระอรหันต์เลย มันครึ่งทางแล้วนี่ มันไม่ลงแล้ว จะมีผู้มีเมียบังธรรมมีบนทางสะอาด บางทีก็ได้คู่ที่ให้เห็นทุกข์หนักๆ แต่รับรอง.. คู่ที่สร้างทุกข์ให้พระอริยะขนาดพระโสดาบันมันอายุไม่ยืนสักคน! สามียของท่านแม่ทั้งหลาย ก็เป็นโจร เป็นพราณล่าเนื้ออย่างนี้ ปุบปัตกเขาตาย หรือungsk้อย่างนี้จะมาอยู่หมานพระอริยะระดับนั้นจนแก่จนเฒ่า ท่านจะเอาอารมณ์ที่โหดมาทำกรรมฐานเล่า!

มาให้ลูกท่านสักคน ๒ คน ให้รู้ว่ารักลูกเป็นห่วงลูก มันจับใจอย่างนี้ พอลูกตายมันเสียใจอย่างนี้ ผัวตายเสียใจอย่างนี้ ก็ร้องไห้เสียสติ พระพุทธเจ้าท่านบอกว่า “ที่เธอเสียใจเพราะลูกตาย ผัวตาย เธอร้องไห้ชาตินี้ น้ำตาหยดลงมาไม่ถึงครึ่งฝ่ามือ น้ำตาที่เคยเสียลูกเสียผัวมานั้น มากกว่าน้ำในมหาสมุทรทั้ง ๔ ย้อนหลังรวมกัน แล้วเธอจะร้องไปอีกเท่าไร..”

ได้สติ!

“ไอ้ที่ร้องก็ข้าบตเดิมนั้น! แล้วก็จะร้องทำไมวะเนี่ย แล้วเราเกิดมาเพื่อทำอย่างนี้ทำไมวะเนี่ย!” พอใจเบาท่านก็เทศน์อารมณ์ของการไม่มีร่างกาย อารมณ์พระอรหันต์.. ก็จบกิจไป..

ท่านบอก.. พระอรหันต์กายทิพย์นี่นะ.. ทำกิจที่บริสุทธิ์ได้โดยไม่ต้องใช้ระบบขั้น ๕ อย่างลูกหลานนั่งฟังกันอย่างนี้ ก็อธิษฐานขอให้ท่านเป็นที่พึ่ง ถ้าเกิดพระอรหันต์องค์ใดองค์หนึ่งที่ท่านสอนอยู่ (ไม่ใช่หลวงตาหรือภิกษุ) เกิดจับใจสงสารกัน.. เมตตากัน.. ท่านขึ้นไปแล้ว.. พวกเรานี้มาปฏิบัติธรรมนุ่งขาวห่มขาว ใจเคารพพระธรรม รักศีล อยากจะฟังธรรมเต็มที่อยู่แล้วเกิดมันเงยหน้าจามนุษย์ชีกดปุ่มว่า “โอ... เจ้าประคุณท่านใด.. องค์ใด.. ที่เคยสั่งสอนหนูเคยเมตตาทาหนู.. อธิษฐานว่าจะช่วยหนูเมื่อถึงเวลาช่วย..โปรดช่วยด้วยเถิด”.. กดปุ่มแป้ว! ท่านก็เข้ามาเลย.. แต่มันไม่กดนะซี!

แม้แต่ “เจ้าประคุณรูนช่อง ขอให้ถูกหวยด้วยเถิด สร้างโบสถ์เสร็จแล้วจะทำกรรมฐาน” ไม่เกี่ยวกับตัวท่านแล้ว มันเปิดคนละช่องไข่ม้อยลูก?” ไปกดช่องอื่น แล้วท่านจะเข้ายังไง!.. ต้องเปิดให้ถูกช่อง ปัญหาของมันเป็นอยู่ตรงนี้เท่านั้นเอง

ปุณฺณนะลูก.. ตื่นขึ้นมาทำอะไรบ้างนะลูก ตื่นจากที่นอนแล้ว เราต้งต่างว่าเราเป็นปุณฺณก็แล้วกัน.. ถ้าใครเป็นพระอริยะแล้วขอโทษด้วย! ตื่นเข้าขึ้นมา พอรู้สึกตัวแปร่งฟัน ปวดน้ำลาย ปวดท้องซี่ท้องเยี้ยว ภารกิจของร่างกายของปุณฺณ.. ใจของ ปุณฺณเนีย.. คิดจะเอาร่างกายไปถ่ายทุกข์ออกทั้งนั้นแหละ! สายขึ้นมาหิวข้าว หิวน้ำ ก็กินข้าว ปวดท้องซี่ท้องเยี้ยว ง่วงนอน ต้องปวดเมื่อย ต้อง เจ็บไข้ไม่สบายเล็กๆ น้อยๆ มากบ้าง น้อยบ้าง แรงถอยเขาเรียกแก้ขราลงไป.. เคยเดิน ๒ กิโลเมตร.. เดียวนี้ ๒๐๐ เมตร หอบซีโครบาน!

ถามว่า “สิ่งเหล่านี้สุข หรือทุกข์?”

ป่วยหนักไปผ่าตัดเนี่ย สุขหรือทุกข์? และก่อนจะตายทุกขเวทนามันเบียดเสียดกัน กายแตกตายเนี่ย สุขหรือทุกข์? ตื่นขึ้นมาก็เจอทุกข์ ยันหลับนะลูก! จะหลับจะนอนยังไง บ่นผ้า บ่นเมีย.. บ่นลูก.. กินข้าวแล้วปิดไฟจะนอน.. นอนไม่หลับ คิดถึงหนี้ ตื่นกายหน้าผากอีก! นอนไปกับความทุกข์อีก วันแล้ววันเล่า.. ก็ตื่นขึ้นมาหิวข้าวหิวน้ำ ปวดท้องซี่ท้องเยี้ยว ปีนี้มี ๓๖๕ วัน นานๆ ถึงจะมีอารมณ์แทรกขึ้นมาให้ลืมทุกข์ประจำร่างกาย ตื่นเข้า

พูดตามพ่อสอน ๑๕

ขึ้นมา.. ไม่มีอะไรที่มันเป็นสาระเลย! นอกจากกรรมฐาน.. เสพกาม ตัวผู้ตัวเมีย.. มันก็เดียวเดียว! (ขอโทษนะลูก) มันไม่ใช่.. ปลื้มปิติ ถึงขนาดนั่งปิติอยู่นอกชาน ๓ ชั่วโมง ไม่ใช่! รู้อยู่.. มันยังงี้รู้อยู่ ไม่ใช่เรื่องของความปลอดภัยของใจ

หรือว่าอีกาคาบทองคำมาก่อนนี้ ตกเป้ง! มากกลางนอกชาน ดีใจ.. เดียวก็กลุ้มใจ! เดียวกลัวคนจะแย่ง กลัวคนจะปล้น หรือไปขายที่ไหนดี เดียวจะหาว่าเราขโมยใครเขามา.. ก็ทุกซั่วนั้นแหละ! ได้เงินมาไหหนึ่ง.. หีบหนึ่ง.. มึงได้มาเต็มที.. คนเขาก็เห็น ก็กลัวเขาแย่งไปแล้ว! มันไม่ทรัพย์สินอะไรหรอกลูก.. ที่มันเป็นรูปธรรม ที่มือจับได้ ตาเห็นได้ จะสร้างความสุข ให้สะท้อนใจถึงชั้นปลอดภัยโรงงอก.. ไม่มีลูกไม่มี! ลูกสอบได้ที่ ๑ เกียรตินิยมอันดับ ๑ ได้ที่ ๑ แล้วกำลังจะเอ็นทรานซ์เข้ามหาวิทยาลัยก็ต้องทุกซั่วนั้น เรื่องกวดวิชา เรื่องกลัวลูกจะสอบไม่ได้ ทุกอย่างแหละ ไข่ม้อยลูก?

ถ้าหากว่าอารมณ์ที่เป็นสุขตรงนั้น หมายความว่ากลับไป.. ก่อนนอนภาวนาไป จิตหลับไปกับอารมณ์ที่ไม่มีนิรันดร์ ไม่กังวล จิตก็พักเต็มที่ ร่างกายก็พักจิตก็พัก ตื่นขึ้นมามันผ่อนคลายขึ้นมาเฉยๆ ไม่มีเหตุมีผลกราบพระต่อทำอารมณ์อันนั้นต่อ.. ก็ใจสบายนั้นแหละ ความสุขที่ไม่มีรูปธรรมมาเกี่ยวข้องนั้นแหละ ถึงจะเรียกว่าทำให้ใจปลาบปลื้มปิติยินดีได้

ศีลบริสุทธิ์.. นึกถึงก็อึดใจ ขโมยก็ลักไม่ได้ ไม่มีกลัว ใครเอาปืนมาแย่ง “เอาศีลข้อ ๑ มา! พรุ่งนี้ก็จะปล้นข้อ ๒ อีก.. มึง

ระวังเอาไว้” เออ.. มันไม่มีเรื่องอย่างนั้น! จับลมหายใจ พุทโธ.. พุทโธ แล้วใจสบายเข้าถึงอุปจารสมาธิ เอามิดี

“เอาอุปจารสมาธิมา กูจะกิน กูอยากสบายใจ” ไม่มีเรื่องอย่างนี้ ไม่มีการแย่งชิง ไม่มีความทุกข์ นั่นแหละ ท่านบอกถึงจะเรียกว่า ‘พักทุกข์’

แล้วเป็นอย่างนี้ทุกวันปีละ ๓๖๕ วัน ตัวน้อยอายุเท่าไร แล้วลูก? (ถามลูกศิษย์) อายุ ๒๘ มึงคุณ ๓๖๕ วัน เข้าไปสลิูก! ซึ่มาก็ครั้ง.. เยียวก็ครั้ง.. กินข้างก็ครั้ง.. นอนก็ครั้ง.. ตื่นก็ครั้ง.. มึงไม่เบื่อบ้างหรือไงวะ? แต่ว่าความที่ภาระมันทำแล้ว เกิดเสร็จเรื่องไปมีภาระใหม่มาหมุนเวียนมา มันไม่คิดว่าเป็นความทุกข์ คิดว่าคนทั้งโลกเขาก็เป็นกันอย่างนี้ นอนหลับสบายใจหน่อย ตื่นเข้าขึ้นมาแม่ไม่ด่า หรือว่าอารมณ์ดีหน่อยคิดว่าเป็นความสุข.. แต่ไม่ใช่ มันพักได้

พระอริยะท่านเบื่อ.. เบื่ออารมณ์เหล่านี้! ท่านก็ถามว่า

“เอาเหอะ.. ร่างกายไม่ต้องซึ่ต้องเยียวก็ได้ แต่ใจมันทำ ยังไงถึงจะผ่องใสอิมเอบเบิกบาน แล้วก็ซึ่เยียวอย่างเก่า.. หิวข้าว หิวน้ำอย่างเก่า.. ง่วงเหงาหาวนอนเกียจคร้านไม่สบายอย่างเก่า แต่ทำไมใจเราถึงได้เบิกบานโดยไม่ต้องเคร้าหมอง เสพกามกับ สามีภรรยาอย่างเก่า.. เลี้ยงลูกอย่างเก่า.. ทำไมใจถึงจะเป็นตัวของ ตัวเองผ่องใสขนาดนั้น” พระพุทธเจ้าท่านสอนว่านี่คือ **กระแสพระนิพพาน**

พูดตามพ่อสอน ๑๓

กระแสนยังทำอย่างนั้นได้อยู่ พอปลายๆ หมดกระแสนี้
แล้วนะ เข้ากระแสนี่ ๒ นะ.. สกิทาคามี ท่านก็บอกศีล ๕ บัณฑิต
มีผู้มีเมียคนเดียว “เมื่อวานก็อยู่ด้วยกัน วันนี้ก็อยู่อีก มะรินก็อยู่
อีก อยู่มา ๑๐ ปี ๓,๖๕๐ วัน ทำอะไรก็ทำซ้ำๆ กันนะ กูก็ไม่เห็น
มันเป็นอะไรขึ้นมาเลยนะลูกนะ! ซ้ำไอ้ตัวน้อยโผล่ออกมาอีก ค่า
เทอมเพิ่มอีก อะไรต่ออะไรอีก กูป่วยคนเดียวไม่พอ เมียป่วย แม่ป่วย
ป่วย แม่เมียป่วย ลูกป่วยอีก หาทรัพย์หาสินมารักหากัน โอ..นะ
ภาระเมื่อไหร่จะจบสิ้น แต่ใจก็ยังมิศึลบัณฑิต” พอว่างจากภาระ
แล้ว.. ก็จับลมหายใจนึกถึงความตาย นึกถึงพระพุทธ พระธรรม
พระสงฆ์ นึกถึงพระนิพพาน เดียวตายแล้วก็ไปนิพพาน.. ค่อยจบ
สิ้นกัน!

“แม่.. ข้าวอยู่ไหน?”

เอ้า! ลูกทั้งคน เป็นพระอรียะใจก็ต้องรักลูก มีเมตตาปราณี
ต้องถอนอารมณ์มา “อยู่โน้นลูก!” ถ้าชินไม่ถอนมา! ถ้าเกิดมันร้องไห้
มาทั้งหัวแม่ มันตกนรกนา! มันต้องรีบคลายอารมณ์ออก เพื่อจะไป
รับใช้มัน ไม่จันมันตกนรก เพราะขัดกระแสนธรรม ทุกข์มัย.. อารมณ์
อย่างนี้? เห็นมัยลูก? เราก็บอก “ห่วย.. ฆนาตอย่างนี้ ยังทุกข์แล้ว
นา” มีเงินก็ร่อยล้า “เอาลูก... เอาไปเลยจะเอาไปกินข้าว
แม่ให้ แสนนิง” อย่างนี้ เอ้า!... ลูกมันก็ไปกินยาม้า จิบหายแล้ว
โง่แล้วนะแม่นะ!.. แสนนิงมันเอาไปเลี้ยงเพื่อน

ทีนี้ไอ้หนู ถ้าคนๆ นึง มีเงินกินวันละแสนเนี่ย.. เพื่อนมัน

๑๘ กระแสพระนิพพาน

หลอกตาย.. มันหลอกว่า

“นี่.. เราไปดูหมอมมา เธอเคยเป็นเจ้าหญิง.. เป็นฮ่องเต้.. บัดนี้ฮ่องเต้ที่จริงแท้ ลงมาเกิดแล้ว..” ก็เลี้ยงเขาหน้าบานเชียว เห็นลูกโง่ขนาดนั้น พระอริยะทุกข้ม้วยลูก? มีเงินเท่าไรก็ทุกข้ตาย.. มีหุ้นให้ลูกสองหมื่นล้าน! เกิดผู้ชายขี้เหล้ามาจีบลูก มึงตายตาหลับ ม้วยนะ? เห็นม้วยลูก? เห็นม้วย?

ก็คิดว่า “เออ!.. เรามีทุกข์เพราะร่างกายเราร่างกายเดียว ก็พอจะวางได้ เอาความตายมาปลงได้ เลี้ยงไปวันต่อวัน ด้วยศีลบริสุทธ์ ตายเมื่อไหร่ก็บริจาศศพให้วัด แล้วก็ไปนิพพาน แต่ถ้ายังมีลูกมีผิว มีแล้วนี้หว่าทำยังงี้ได้” เพราะฉะนั้นเขาไม่มีวันมีเมียน้อยผัวน้อยอีกแล้ว

แล้วก็บอกว่า สมมติว่าถ้าผัวตายและลูกตาย พระอริยะไม่มีไหม่ พอเขาเข้ามาในเขตนี้เขาเห็นการเสพกามไม่ใช่เรื่องราวแล้ว มันก็แค่กิจกรรมจกจั่นแมงปอมันก็ทำเป็นน่ะนะ.. จิงจกตุ๊กแกก็ทำเป็นของมัน.. เราก็ไปทำแข่งกะหมากะแมว.. แต่ทำไปแล้ว จะได้สิทธิที่มีคู่บุญคู่กรรมฐาน คู่เกื้อกูลกันมา ย่อมจะต้องทิ้งกันไม่ได้ แต่ว่าโดยกิจแท้ๆ แล้วมันก็เหมือนกับกรรมกรนั่นแหละ กิจของเรา กิจของกรรมกร หรือกิจของหมาตัวผู้ตัวเมีย เหมือนกันหมด! เอ๊ะ.. มันไม่มีสาระทั้งนั้น

จิตเขารู้ของเขาอยู่เนี่ย เขาไม่หาเรื่องมาใส่ตัวหรอก เป็นผู้หญิงเขาก็อุปฐากจากพระศาสนา ปฏิบัติธรรมไป.. ไม่ทำให้พระ

ฟังช้านแล้ว แต่งตัวเรียบร้อยแล้ว พูดจาให้พระเกิดหิริ โอตตัปปะแล้ว

“โยมจำเห็นโยมมา..ขึ้นใจเหลือเกิน”

“พระคุณเจ้า! ระวังวาจาหน่อยนะเจ้าคะ.. พระสารีบุตร ท่านพูดอย่างไร.. ว่ามาตุคามกับพระจะเป็นอย่างไร พระคุณเจ้าคงนึกออกนะเจ้าคะ พูดให้โยมเคารพนับถือหน่อย”

ที่นี้ก็อายุไป ๓ พรรษา.. ไม่ใช่ไปอายุ.. เชี่ยอะไร.. จนกระดานกะเทาะหมดนะ.. เขาต้องถวายหิริโอตตัปปะให้หน่อยเนื้อของพระพุทธเจ้าเกิดหิริโอตตัปปะธรรม เกิดความเพียรพยายามที่จะออกจากกาม เขาก็ปฏิบัติธรรมไป

ที่จริงแล้วพระโสธำบโนนะ เอกพิชีหรือว่าสกิทาคามี ไม่มีใครลงมาเกิดหรอก อย่างมากเขาลงมาขึ้นฟังธรรมที่ควรส่วนข้างหนึ่ง นอกจากองค์ที่อธิษฐานลงมารับใช้สนองงานพระพุทธเจ้า อย่างท่านพระมหากัสสปะพระมหาเถระแต่งงานแต่เล็กแต่น้อยแล้วก็แยกกันไป.. สามีกก็แยกไปทาง ภรรยา ก็แยกไปทาง ต่างคนต่างเป็นพระอรียะลงมาแล้วได้สมบัติ ๘ มาแล้ว ฟังธรรมของพระพุทธเจ้าครั้งเดียวเป็นปฏิสัมภิทาญาณ ไม่มีใครเขามาเล่นขี้เล่นเยี้ยวอีก ไข่ม้อยลูก? ก็เลื่อนเป็นระดับนี้

ถ้าเป็นพระอนาคามีแล้วตายขึ้นไปปั๊บบ! ยังไม่ใช่พระอรหันต์ เขาไม่ลงมาเลย.. แม้กระทั่งมาหุงข้าวใส่บาตรพระหรือมาถวายหิริโอตตัปปะพระ ก็ไม่เอาแล้ว เรื่องร่างกายชั้น ๕ นี้ เขา

ก็ไม่เอาแล้ว เหลือตัววิภูษิต ด้วนามธรรม ตัวรูปฌาน อรูปฌาน
ตัวอะไรที่เป็นอารมณ์ละเอียด ซึ่งยังความปลื้มใจให้เกิดโดยไม่ต้อง
อาศัยรูป เขายังติดอยู่ เขาต้องไปพิจารณาข้างบน

ถ้าพระพุทธเจ้าตรัสรู้ พระอรหันต์เทศน์นี้ ท่านจะลงมา
เพื่อล้างตัวนามธรรมอันเป็นกุศลที่เป็นอุปทานนั้นออก แต่ว่าขึ้นมา
บนทางนี้แล้ว จะยังใช้ชีวิตได้ตามลำดับขั้น ไม่ต้องกลัวว่าจะใช้เงิน
ไม่ได้ จะจับเงินไม่ได้ จับตัวผ้าตัวเมียตัวลูกไม่ได้ ไม่ใช่ๆ หอมกัน
พอดึงกันไปเถอะ แต่ว่าคนเดียว พอไปถึงชั้นกลางแล้วชักยุ่งแล้ว
กลั่นใจหอมแล้ว นี่ก็ปลอดภัยจากอบาย เวียนไม่รู้จบ เขาเรียก
วัฏฏะ

ครูเขากล่าว เดียวจะกลับพຼ່ງนี้ หลวงตาจะให้อารมณ์
อะไรกลับไปคิด ก็อารมณ์พระโสคาบัน หลวงพ่อฤๅษีฯ ก็สอน
หลวงปู่มั่นก็สอน.. สอนอารมณ์เดียวกับหลวงปู่ดาดา.. ทุกองค์
รวม ถึงพระเดชพระคุณพระโมคคัลลาน์ พระสารีบุตร และองค์
สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าก็สอนอารมณ์เดียว แต่ว่าการสอน..
สอนคนละมุม

ถ้าคนเขามีจิตละเอียด มีปัญญามากอยู่แล้ว ก็ไม่ต้องไป
สอนศพและ (อสุภกรรมฐาน) ขนาดนั้น.. สอนเพียงคำว่า “ร่างกาย
ที่นั่นอยู่นี้ ที่นั่นอยู่ได้เพราะมีธาตุลมยังเลี้ยงไว้ พอลมสลายไปร่างนี้
ก็ตั้งอยู่ไม่ได้ ลมก็พัดให้เคลื่อนไหวไม่ได้นิ่งเฉยแล้ว.. เมื่อลมหายไป
ไฟก็สลายออกไป ร่างนี้ก็เย็นเฉียบแข็งทื่อแล้ว.. เมื่อลมกับไฟซึ่ง

เป็นตัวชีวิตตัวพลังงานไม่มี ดินกับน้ำก็คือ ดินน้ำปกติ เมื่ออยู่ด้วยกันย่อมทำลายกันให้เฉอะแฉะ เน่าเปื่อยอยู่แล้ว.. แล้วหนอนบ่อนทั้งหลาย.. ชาติหนอนทั้งหลาย..ในจุลินทรีย์ในไข่ ก็อาศัยเป็นที่ทำมาหากิน เหมือนเราอาศัยนาปลูกผัก ปลูกข้าว เขาก็อาศัยสิ่งเหล่านี้เป็นนาสำหรับปลูกอาหารของเขา แผลงวัน กึ่งก็จิ้งเหลนก็ถือสิทธิ์มาแย่งกันตามปกติ เหมือนเราแย่งเงิน แย่งทองกันแล้ว”

“ร่างกายอันเป็นดินน้ำลมไฟ ซึ่งเธอเคยอาศัย ที่จริงแล้วเธอคงรู้แล้วว่ามันไม่ใช่ของใครตลอด.. อาศัยทำประโยชน์ชั่วคราวที่วิญญูณยังครองร่าง ใจยังครองร่างอยู่ เมื่อเธอหมดอายุ หมดสัญญา หมดอายุขัย วิญญูณสลายไป ร่างกายแตกดับ ลมก็เป็นลม ไฟก็เป็นไฟ ก็ไม่มีอะไรเหลือเป็นเราเป็นของเรา” อารมณ์เขาละเอียดเป็นยังงี้ ท่านก็เทศน์จนมุมนี้

เพราะฉะนั้นธาตุ ๔ ก่อนจะสลายตัว จงรักษาศีลให้บริสุทธิ์ จงยึดพระพุทฺธ พระธรรม พระสงฆ์ อันนี้เหมือนกันแล้ว ต่างกันตรงรูปธรรมคือพิจารณาร่างกายเท่านั้นเองนอกนั้นสอนเหมือนกันหมดรักษาศีล เข้าถึงไตรสรณาคมน์ ยึดพระนิพพานเป็นอารมณ์ สิ่งที่เป็นนามธรรม หรือเป็นอริยทรัพย์สอนเหมือนกัน

แต่ตัวหนักคือตัวที่ใจมันติดจริงๆ คือตัวร่างกาย จะสอนแตกต่างกันไปตามจริตนิสัยที่สั่งสมมาไม่เหมือนกัน บางคนก็ไม่ขึ้นตรงธาตุ ๔ ขึ้นตรงอาการ ๓๒ เพราะไปคิดว่าร่างกายนี้มันเป็นแห่งที่บ แห้งแรง.. เล่นกล้าม จับแขนตัวเองมันแข็งแรง ท่านบอก

ร่างกายเป็นธาตุ ๔ มันไม่เชื่อ ปัญญามันไม่ละเอียดพอ ก็ต้องให้บอกให้ดูอาการ ๓๒ หัวจรดตีนตีนจรดหัว อันมีหนังหุ้มอยู่โดยรอบ ลองนึกผ่าลงไป คิดถึงความเป็นจริง

ผม ที่อยู่บนหัว ตัดออกมานี่ ปลิวไปตามลมนี้ มันใช้ผู้หญิงผู้ชายมั๊ย? ขน.. โกงอนออกมาจากที่ลับที่แจ้งเอามาวางในถ้วยแก้วนี้! โกงอนคนอื่นมาด้วยนี้ แล้วก็จับถ้วยมาสัก ๔ ถ้วย จำได้มั๊ย? ขนผู้หญิง ขนผู้ชาย..ไม่มี! เล็บ.. อยู่ในมือเป็นของเอ็ง ทาเสียตีเซียว พอช่างเขาตัดออกมารวมๆ กันในกระโถน แยกออกมั๊ย? ฟัน.. อยู่ในปากของเรา แค่อ่ายรูปแล้วมาดูอีกที จำไม่ได้แล้วฟันของใครถอนออกมานะ หมอฟันเขาถอนออกมาลงกระโถน เก้ง! หนังนี่ก็เหมือนกัน.. เรียกหนังของเราเพราะมันอยู่กับตัวเรา พอรอดคว่ำหนังถลอกพร้อมกัน ๑๐ คน ล่อนออกมา หมอเขาก็ฉีกออกมาวางในถ้วยแก้วเนียนะ แล้วก็ปิดแผล จำได้ไหมว่าหนังของใคร?.. ไม่มี.. ไม่มีผู้หญิงผู้ชาย

ผม ขน เล็บ ฟัน หนัง..

หนัง ฟัน เล็บ ขน ผม..

ตอนมีชีวิตอยู่ ใช้ปัญญาลองแยกออกยังไม่ใช้ตัวเราของเรา ยิ่งเขาตายไปแล้ว.. แล้วสิ่งเหล่านี้เนาเปื้อนขึ้นมาด้วยนี้ ไม่มีอะไรที่จะสะอาดสวยงามเลย ไม่มีอะไรที่เราจะประคับประคองอยากแต่งงานด้วยเลย..

๕ อย่างยังไม่เชื่อ ยังไม่เห็นว่าเป็นเราของเราอยู่นา ถ้าขึ้นลองดูสิขึ้นไปอีกหน่อยสิ เนื่อนี่นะ.. ผ่าออกไปแล้ว แลออกมา ๒ ชีต ๒ กรัม มึงแยกออกมัย? เนื่อแดงๆ ปริณญาเอกกับเนรเนีย เนื่อพระอรหันต์กับเนื่อขอทานยังนี้นี่นะ ไม่รู้เรื่องเลยเหอะ.. เอ็นกระดุก กระดุกแขนล่อนออกมา ตัดออกมาคืบหนึ่งนี่นะ ตับ ปอด ไส้มันก็เหมือนสายยางที่ขายในร้านค้านี้ลูก! เราไปตัดซื้อออกมาแล้ว ก็ใส่ใช้กัน ยี่ห่อใหญ่กว่ากันเล็กกว่ากัน คุณภาพตามบุญ ตามกรรม.. อาจจะไส้หนาไส้บาง.. เป็นโรคลำไส้ง่ายไม่ง่าย มันก็อันเดียวกัน เวลาคลื่นมันก็คลื่นลงขยัก มันก็เก็บเอาไปทำร่างใหม่ ชักไม่ใช่แบ่ง ทีบแล้วนะ เออ.. มันก็ต้องขึ้นด้วยอารมณ์อย่างนี้ เพราะฉะนั้น ก่อนที่มันจะแยกลงไปเป็น ปอด หัวใจ (พอพูดแล้วจะคลื่นไส้) แล้วก่อนจะตาย มึงต้องรักษาศีลให้บริสุทธิ์ มันจะตายแล้ววันนี้.. เดียวก็คืนโลกแล้ว! จะไปตกนรกผิดศีลแทนมันทำไม? นึกถึง พระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ นึกถึงพระนิพพานเป็นอารมณ์ก็สูตรเดียวกัน

ต่อนึกถึงความตายลูก! ความตายของร่างกาย แล้วก็ แยกออกมาว่าตายแล้วมันจะเป็นยังไง? นี่มันเรื่องก่อนตาย มันก็เป็นอย่างนั้นแหละ แยกออกมาให้ได้ ดังต่างก่อนว่า ๑๐๐ ปี ๕๐ ปี มันจะได้ยอมคิด พอคิดซุ่มใจบอก

“ถ้ามัน.. ตายวันนี้แล้วเราไม่ต้องมีร่างกายเนีย เอามั้ย?”

มึงเอามั้ยลูก? ตอนแรกอารมณ์ไม่ชำนาญ เราก็บอก

“เอา.. มั่ง?” (ทำเสียงอ่อย) ทำไปวันละ ๒-๓ ครั้ง ๓ เดือน มั่นก็บอก “เอา!!” ที่เขาบอกว่าบรรลุนิพพานใน ๗ ปี ๗ เดือน ๗ วัน ก็ตรงที่ชี้แจงหรือยืนยันทำ ตอนแรกบอก “อือ.. ยังไม่ตายหรอก จับนุญไปก่อน หลวงตาก็ยังไม่ตาย จะไปตายก่อนได้ยังไงพอ.. แล้ว ใครจะเลี้ยงหลวงตา” หาเรื่องเอาบุญเอาคุณ.. ไม่ยอมนึกถึงความตาย.. ทำไปทุก ๆ วัน หนัก ๆ เข้า...

“๗ ปี ไม่เอาหรอกหลวงตา! หนูเอาแค่อีกสัก ๗ เดือน ไปเที่ยวเมืองนอกสักทีหนึ่งก่อน ไปไหว้พุทธคยาสักทีหนึ่งก่อน หนูก็ตายได้แล้ว ๔ เดือน ก็เอา” นี่อารมณ์ยังหวัง

“โอ้ย... ๗ วันก็พอแล้ว”

คือพูดถึงว่า การอาลัยภาระของร่างกายยังมีอยู่ หนัก ๆ เข้า อีก ๗ วินาที ก็ยังไม่อยากอยู่กับมันเลย!”

“ขอให้เราได้เป็นพระอรหันต์เถอะ ขอให้กิจที่ควรทำเราได้ปลดปล่อยไปแล้ว ไม่ติดค้างใครแล้ว ศีลก็บริสุทธิ์มาตั้ง ๗ เดือนแล้วเนี่ย! อีก ๗ นาที มั่นก็บริสุทธิ์ เตียวเกิดอีก ๘ นาที เกิดไม่บริสุทธิ์จะทำยังไง กูไม่เอาแล้ว!” ตายไปขณะที่มันพร้อมแล้วอย่างนี้นี่นะ

นั่นนะลูก จับบารมณกระแสพระนิพพานให้ได้ พอจับได้.. ทำยังไงรู้ไหมลูก? วางมันลงไป!! ตายแล้วก็เป็นอย่างนี้ เห็นว่าไม่มีอะไรเป็นของเราแล้ว เมื่อกายแตกดับ เวทนาก็ไม่รบกวนร่างกายจำอะไรก็ไม่ได้ สัญญาก็ดับไปสังขารปรุงแต่งทำโน่นทำนี่ก็ปรุงไม่ได้สงบแล้ว.. วิญญาณตาเห็นรูป หูได้ยินเสียง ก็ไม่มีแล้ว..

พูดตามพ่อสอน ๒๕

เมื่อรูปแตกดับ นามธรรมก็สลายไป รูปและนามมันยังไม่ใช่ของกันและกันเลย ใจมันออกมาจากรูปนาม จะเป็นมิ่งของมิ่งได้อย่างไร?” ลูกเอ๊ย..ย! “หลงว่าโนนเป็นเรา.. บัดนี้เรารู้แล้วก็พิจารณาหนักเข้ามาอย่างนี้เอง นี่ละเอืดยเข้ามา

เมื่อเป็นอย่างนี้แล้ว ถ้าวันนี้เขาตาย เขาก็แตกดับสลายไปอดีตของศพก็ไม่มี ก็ใจเราไม่มี ศพไม่มีอยู่ในกาลเวลาแล้ว ศीलก็บริสุทธิ์แล้ว ร่างกายก็ไม่เหลือเชื่อความพอใจแล้ว.. สิ่งเดียวที่เรารักเราพอใจที่สุด คือ พระนิพพาน

“ณ ที่ใด ที่สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเสด็จประทับสบายพระอิริยาบถเป็นสุขอยู่ เกล้าหม่อมฉันขอน้อมจิตกราบแทบพระบาท กราบอยู่ตรงหน้าพระองค์ด้วยความเคารพเรียบร้อยแล้ว..”

คือวางร่างกายด้วยปัญญาเสีย แล้วเอาจิตซึ่งประกอบด้วยปัญญา ใช้กำลังของจิต ที่เอาฤทธิ์ของจิต ที่เอามนโณมติหนี เขาไปวางไว้ตรงนั้น พอวางชำนาญแล้วขอให้ท่านดูจิต “ขณะนั้นมันไม่มีร่างกาย มันสุขอย่างนี้..” แล้วยังจิตลงมาว่า

“สมเด็จพระพ่อ.. คุณจิตลูกด้วย ให้หยั่งลงไปดูร่างกายที่เน่าแล้วละแล้ว นั่นเป็นยังไง.. ให้เรากลับไปก็ไม่เอาแล้ว เพราะอยู่ในนิพพานเสียแล้ว” ถามว่า “ลูกเอ๊ย.. ถ้าให้อยู่อีกวันนึง ลงไปพื้นแล้วก็ต้องไปขึ้น.. ไปเหยีย.. หิวข้าวหิวน้ำ.. ง่วงเหงาหาวนอน.. เจ็บไข้ไม่สบาย.. ต้องแก่.. แล้วตายไปอีกวัน เอามั้ย?”

“หนูจะเอาทำไม หนูตายแล้ว.. หนูจะต้องไปซ่อมตายอีกทำไม?”

“เอาสิลูก วันเดียวไม่พอ เอาอีก ๑๐ ปี ก็แล้วกันให้ตัวผ่องสวยเขียว มีผู้ชายตอมเหมือนหมาตอมขี้ เอามั้ยลูก? แล้วก็ต้องเยียวขี้ หิวข้าว หิวน้ำ ถูกเขาหึงหวงมีทรัพย์สินอีกแปดพันล้าน แล้วมึงก็ต้องตายทิ้งแล้ว มึงจะเอามั้ยลูก?”

“พ่อ ไม่เอาแล้วหนู ๆ ๆ...(เปื้อม้น)”

นี่เขาเรียกว่า ‘มโนมยิทธิ’ อยู่กับท่านแล้วๆ หยั่งจิตลงไปให้สมมติยังงี้ก็ไม่เอา ไม่รู้จะเอาทำไม ใจก็ผ่องใส.. พอผ่องใสปั๊บ! ที่นี้ก็ยังไม่อยากลงไป ถามว่า “สมเด็จพ่อ.. เฉพาะหน้านี้รู้แล้ว.. ภายในนี้รู้แล้ว.. ว่าไม่รักไม่น่าพอใจ กันง้อยยหลัง สมเด็จพ่อขอให้สมเด็จพ่อประทานพุทธญาณ พุทธปัญญา คลุมเข้ามาในจิตใจลูก ขวนลูกซี้ดอติตลูกที่ผ่านมา ลูกเคยเกิดเป็นอะไร”

เกิดตาย... เกิดตาย... มันก็เหมือนชาตินี้

“หล่อที่สุด สวยที่สุด ชาติไหนพ่อ?”

“โอ.. นั่นไงเล่า! สบายเขียว.. คนฆ่ากันตายเป็นหมื่นๆ แ่่งมึงคนเดียวเนี่ย.. นั่นนะ.. เขากระที่บมึงตาย ตายแล้วหนอนขึ้นมัย? ก็เหมือนชาตินี้ แล้วเอามั้ยลูก? ไข่เราของเรามั้ย?”

... ไม่ใช่! สัญญาสังขารในปัจจุบันไม่ใช่แล้ว อติตรูปก็ไม่มี มันจะไปไข่งง มองลงไปเป็นเพียงสัญญาในปัจจุบัน เป็นเพียงญาณหยั่งรู้ในปัจจุบัน.. ไม่มีตัวตนเลย แต่รู้แล้วรู้เพื่อเบื่อ เห็น

เด็ดขาดว่า ไม่ได้มีอะไรเป็นตัวเราของเรา ถ้าทำบุญไว้ บุญข้างหน้าเราไม่ลงไปเกิด ไปสวามีชั้น ๕ แน่นอน บาปที่ทำไว้ต้องตกนรกก็ไม่ใช่ของเรา เพราะชั้น ๕ นี้..เรายังไม่เอาชั้น ๕ หน้า ไม่มีสำหรับตกนรกแล้ว!

“สมเด็จพ่อ อดีตก็เข้าใจนา ลองเผื่ออนาคต เผื่อมันจะมีอะไรเป็นสุขแบบพระอรหันต์บ้างไหมเนาะ?”

“อันแรก หลังจากตายจากชาตินี้ลูกเอ๊ย! ลูกต้องลงอเวจีมหานรก”

“เป็นยังงั้นมัยไฟคึกๆ เวลาที่อยู่ในนรกนั้นพระพุทธเจ้าสมเด็จพระศรีอาริย์ขึ้นมาองค์หนึ่ง แล้วอีก ๓ องค์ขึ้นมา ลูกยังไม่ขึ้นมาจากสัตว์นรก เอามั้ยลูก? แล้วต่อไปเป็นพระเจ้าจักรพรรดิ จี๋เยี้ยว หนวร้อน เจ็บไข้ไม่สบาย”

“โอ้หยา! มองชาติเดียวพอแล้ว ไม่เอาแล้ว”

ตัดไปเลยอนาคต!

“เฮ้อ!... อีหนูมึงดูต่อลูก สมเด็จพ่อจะให้เฝ้าดูชาติต่อไป เฝ้าเป็นพระเจ้าแผ่นดิน อีก ๗ ชาติ แล้วตกนรกอีก ๒ ชาติ เป็นหมาอีก ๔ ชาติ แล้วเป็นพระเจ้าแผ่นดินอีก ๘๐๐ ชาติ หนัๆ เข้าก็หล่อเข้าเหมือนชาติเก่า ก็เวียนอย่างนี้เอามั้ยลูก?”

วิญญะมันเป็นอย่างนั้น มันเหมือนกันอย่างนั้น นี่ถ้าหากดูด้วยความเป็นทิพย์ ดูอดีตให้หายสงสัย ดูอนาคตก็ให้สิ้นความโยติ ดูปัจจุบันก็อย่าเกาะ อยู่แต่สักว่าอยู่ได้ ถ้าเขายังไม่สิ้นชีวิต

“สมเด็จพ่อ ตี ๔ แล้ว นาฬิกามันดังกริ่ง! ลูกก็เย่ยวรดหูแล้ว มันตื่นขึ้นมายามดึก ภาระมีอยู่.. พระอริยะไม่เคยโกงกฎของกรรม เคารพกฎของกรรมและหน้าที่เสมอ ถึงแม้หนูจะมีสิทธิ์ขึ้นนิพพานได้ แต่ว่าภาระยังไม่สิ้น ขอพรสมเด็จพ่อได้โปรดผูกพันมันหมายจิตใจลูกไว้ ลูกจะลงไปขอให้สายใยของพระปัญญาธิคุณฉายตาม อย่าได้ห่างจากลูก ลูกจะออนไลน์อยู่กับพ่อไว้” เปิดช่องเดียวนะ กลับไปจับร่างกายขึ้นมาล้างหน้าล้างตา ปลุกผัวแต่งตัวไปทำงาน ปลุกลูกไปโรงเรียน หนูข้าวให้เขากิน ปวดท้องซึ่ท้องเยี่ยว หิวข้าวหิวน้ำ ไปตลาด ไปทวงหนี้เขา.. ลูกเขาทวงหนี้..”

“สมเด็จพ่อ... มันไม่ไหวแล้วนา ตายจริงๆ ได้มัย?”

บอก “ไม่ได้ ลูก อีก ๗ ปี ทนไม่ได้หรือ?”

“๗ เดือนเถอะพ่อ.. ๗ วันเถอะพ่อ”

เห็นมัยลูก? พ่อเห็นจริง ๆ แล้ว ไม่มีใครเขาอยากอยู่นาน

“แต่ก็ยังดิ้นะพ่อนะ ลูกชำนาญแล้ว กระแสจิตของพ่อผูกพันมีช่องเดียวแล้ว ฉายมาบนจิตใจของลูกตลอดแล้ว.. นี่ ทุกข์มันเป็นทุกข์ของร่างกายแต่จิตใจลูกนี้ถ้ากายแตกดับเมื่อไร เวทนา สัญญา สังขารก็ไม่มี อดีตอนาคตก็ไม่มี นี่เป็นเรื่องก่อนตาย ก่อนทิ้งไว้ในโลก ทนได้พ่อ.. หนูทนได้ ข้างมันเถอะ..”

...กฎธรรมดา สังขารุเปกขาญาณ.. มีศีลบริสุทธิ์! เข้าใจหรือยังลูก?

ใครจะชวนไปทอดกฐินผ้าป่า...

“ก็ไปเถอะโมทนา เอาสตางค์ไป ฉันไม่ไปหรอก ไม่มีเวลา”

“วัดนั้นพระอรหันต์เป็นเจ้าของอาวาสนะ”

“ก็บอกพระอรหันต์ด้วย หนูโมทนากับท่าน.. ถ้าผ่านไปจะไปกราบเท้า”

แต่วงเล็บในใจ “หนูเจอจอมอรหันต์แล้ว! นั่นนะ.. เจยหน้าเจยใจท่านก็หันมายิ้มกับหนูแล้ว..” นี่คือมโนมติ.. เข้าใจแล้วนะ ก็มีความสุข มีทุกข์น้อย ทุกข์ที่ทนได้อยู่ แต่คิดถึงเรื่องร่างกายจะให้ใจอยู่กับมันทนไม่ไหว ไม่อยากจะจับเลย เพราะฉะนั้นใครก็ตามถ้าเป็นอย่างนี้แล้วอยู่ปราศจากกรรมแล้ว...อยู่ไม่ได้จะลูก อยู่โดยปราศจากศีลไม่ยอมอยู่แล้วนะ.. ถ้าใครจะบังคับเอาเงินเอาทองเอากาม เอาความตายมาล่อมาขู่.. ไม่ได้กลัวแล้วนะ.. เรื่องจะให้ผิดศีลแม้แต่ข้อเดียว แล้วตกรกแทนร่างกายอีกรอบวัฏฏะนี้ไม่เอาแล้วนะ.. สู้ให้มันฆ่าเสียให้ร่างกายมันตาย ใจก็ไปอยู่กับพระพุทธเจ้าดีกว่า.. ดีไม่ตีเทวดารักษาตัว ยิ่งไม่เข้าอีก.. รอดกว่าก็กระเด็นออกมาหน้านวลป้ออีก.. บุญรักษา!

“แต่มันไม่ให้ตาย...พ่อ”

“อ๊หนู เอ็งทำนี่ไว้เยอะ ต้องสอนคนอื่นอีก ๑๗ คน”

“๑๗ เขียวเหรอพ่อ แล้วอีกกี่ปี?”

“ก็อีก ๔๐ ปี”

“ตายละ...แต่ละคนมีเงินเป็นหมื่นล้าน แล้วหนูจะสอนมัน

ยังงี้ มันเป็นหมอ เป็นต็อกเตอร์ มันเชื่อไครง่าย ๆ เอะ! โอโห.. ต้องรอให้มันทุกข์ เยี่ยวราดมานั่นนะถึงจะสอนได้ ถ้าเอาของมีราคาแพงมาถวาย.. เอากรฐินผ้าป่ามาถวาย.. มันก็อิมโนบุญ สอนให้มันคิดถึงความตาย มันไม่ยอมคิด หนูต้องรอให้มันเบื่อเสียก่อน แล้วมันเรื่องอะไรหนูก็เบื่อ”

เห็นมั๊ยลูก? พระอรหันต์หรือพระอริยะ (นี่ไม่ใช่หลวงตา แต่พูดถึงอารมณ์ที่หลวงพ่от่านเคยสอน..เดี๋ยวจะเข้าใจว่าหลวงตาไปซะแล้ว..อยู่เป็นเพื่อนกัน)

ไม่มีใครเขาอยากอยู่.. แต่ไม่มีใครเขาอยากตาย เพราะการอยู่เป็นการสนองคุณพระศาสนา เป็นการชักนำชี้ทางให้สัตว์ทั้งหลาย สัตว์คือดวงจิตที่ยังข้องอยู่กับขันธ ๕ เขาเรียก ‘สัตว์’ ให้สัตว์ทั้งหลายดวงจิตทั้งหลายได้ละในสิ่งที่ควรละ ได้เพิ่มพูนในสิ่งที่ควรเพิ่มพูน ให้ส่องใสในอารมณ์ที่ควรส่องใส ชี้ทางให้เขาและดึงเขามาจนถึงแดนของความทิพย์แล้ว.. ให้ต่อเป็นสมาธิกပ္ปัสสี แล้วก็เลิก! มึงติดต่อกันเอง.. ญัตตังไปหาสมาธิกပ္ปัสสนิมใหม่ให้ครบ ๑๗ ราย..

ไม่มีใครเขาอยากสอนจนกระทั่งมันตายคามือคาตีนเรา หรอกลูก.. เรื่องอะไรร้าย...ย?... แล้วปัญญาที่เกิดขึ้นเกิดจากความทุกข์จริง ๆ ของเขา เขาต้องเจอครูบาอาจารย์ที่ไม่มีขันธ ๕ สมมติอย่างเราเนี่ย มันก็ถามซ้ำซาก.. ตอบซ้ำซาก.. แล้วจะไปถามใคร มันต่อข้างบนไม่ได้ใช้มั๊ยลูก? ยิ่งถ้ารู้ว่าเรามีหลายช่อง เที้ยวได้ มันถาม

“เป็นยังไงพระเอกนั้นชื่ออะไร มันหย่ากันรึยัง?”

ถามตลอดนางเอกพระเอก มันคูเองไม่เป็น เราก็บอกไปแล้ว

“ดูให้หน่อย”

“หย่าแล้ว.. ทำไมมันหนักห้วอะไรมึงเล่า” อยากรู้อยู่ตรงนี้
ที่นี้คนมาหาหลวงตา บางคนก็พูดว่า ไม่เห็นได้อะไร นำ
เดินจงกรมก็ไม่นำ.. นำนั่งกรรมฐานก็ไม่นำ.. คุณอารมณ์ก็ไม่คุม..
ส่งอารมณ์ให้ก็ไม่รับ.. ถามอารมณ์เทวดาหน่อยก็ดำ.. ถามอารมณ์
เศรษฐีหน่อยก็ดำ.. ไม่เห็นได้อะไรจากหลวงตา หลวงตาถามเอ็ง
หน่อยเออะ! เอ็งมาอย่างนี้เอ็งได้มัย! อยู่ที่นี่เขาจะเอาอะไรนะลูก
นะ..

จะเอาอารมณ์ตัด! หรือจะเอาอารมณ์ผูก!

สำหรับท่านหรือบุคคลที่ต้องการความชื่นใจตรงนั้นก็
จำเป็นสำหรับเขา สมควรสำหรับเขา แต่ก็ไม่เหมือนกันทุกคน
จะไปเกณฑ์ว่าต้องเห็นอย่างนั้น ต้องได้อย่างนี้ ต้องซุ่มขึ้นอย่างนี้
หรือต้องบางอย่างนี้ พูดไม่ได้! เราเอาเฉพาะของเรา ควรอย่างไร
เราก็ทำอย่างนั้น แล้วเรารู้สึกยังไง คนมาถามเรา เราก็พูดให้ฟัง
ถ้าเขาอยากได้อย่างอื่นก็..นุ่น..เอาเลย! ไปหาสำนักโน้น ไม่ได้หวัง
ลูกศิษย์เลย!

คนที่สอนบางกว่าเรามีอยู่ ก็บอก

“ฝากกราบเท้าท่านด้วยว่าหลวงตาแนะนำไป ฝากกราบ

ทำความเคารพ นี่เอาจีวรมาถวายชุดหนึ่ง”

ได้ข่าวว่าท่านจะหล่อพระ ก็ฝากสตางค์ไปด้วย บอกกราบ
ทำด้วยความเคารพ ก็ไปเหอะ.. ก็เราสอนเขาไม่ได้ เขาบางแล้ว
เราจะไปดึงเอาไว้เพื่อให้เขาเข้าใจทำไม? ดึงไว้เพื่อให้เราเสียเวลาทำ
ของเราทำไมหนุ นอกจากว่าพูดเนี่ย.. ได้ทำตัวเองไปด้วย

มีงิหว้าวนะเป็นมนุษย์นี่.. แล้วเขาให้เราเลี้ยงเปิด.. ไปเดิน
ป้อนเปิดอย่างนั้นะ แล้วเราก็กินน้ำลายไหล.. แล้วเราจะไปเลี้ยง
ทำไม.. อาซิพนัน! เราก็กินเด็กซิเนาะ! ป้อนเด็กคำ ไม่เห็นใคร..
กูก็เอาเองคำ! ให้มนุษย์ด้วยกัน เออ.. ให้อารมณ์เดียวกัน! พอเลี้ยง
ข้างก็กินชี้ข้าง.. จะไปกินไส้เดือนได้ไง หิวตาย! ไข่ม้อยลูก? นี่เขา
เรียกการให้ธรรมทาน ให้แล้วเราก็กินได้ด้วย อย่างน้อยก็ตอนกินนะ
ขย่ำแล้วป้อน..

“กินหน่อย”

ตอนกินนี่ เปิดเผยหน่อย.. พอคนไม่เห็นเราล่อเสีย ๓ คำ
ป้อนไปป้อนมา พอคนเขาผลอก็เอาเสียอีกคำหนึ่ง.. (หัวเราะ) เรื่อง
อะไรจะไปเสียเปรียบ!

ไม่มีอะไรที่จะเป็นสุข นอกจากกระแสพระนิพพาน คนที่
มีอานุภาพรองจากพระอริยะเจ้า.. คือพระเจ้าจักรพรรดิที่ยังเป็น
บุคลุชนอยู่ ก็ไม่เคยได้ยินนะว่า พระเจ้าจักรพรรดิเป็นพระโสดาบัน
ท่านบอกว่า พระเจ้าจักรพรรดิมีแก้ว ๗ ประการ นะลูกนะ ที่
สำคัญคือ ‘จักรแก้ว’ ท่านอธิษฐานนั่งบนจักรแก้ว ขยายจักรให้คน

เป็นแสนนับจนจักรนันก็ได้ แล้วไปได้ถึงพรหมโลก ในโลกมนุษย์
ได้บาดาลพาไปได้หมดหลาย ๆ คน

‘รองเท้าแก้ว’ ไปได้เฉพาะตัว เหาะได้เฉพาะตัว ‘นางแก้ว’
นี่... เมียนะ! อยากให้เนื้ออุ่นก็อุ่นทันที อยากให้เย็นก็เย็นทันที หน้า
หนาวก็เนื้ออุ่นมันนะ.. ‘ขุนพลแก้ว’ ถ้าเกิดเรื่องบาดหมางอะไร
บอกท่านจะจัดการเอง.. ท่านก็จัดการเรียบร้อยชนะทุกที ‘ขุนคลัง
แก้ว’ ถ้าเศรษฐกิจไม่ดีก็จะรู้ว่าแร่อยู่ตรงไหน.. ธาตุอยู่ตรงไหน
ทองคำเดิมอยู่ตรงไหน.. ก็เอามาได้

มีสิ่งรองรับถึง ๗ ประการ แต่พระเจ้าจักรพรรดิบางองค์
ก็มีคู่แข่ง ยังมีคนที่กระด้างกระเดื่องอยู่ ต้องใช้ขุนพลแก้วไปปราบ
นะลูกนะ! มีคู่แข่ง ก็ยังไม่ปลอดภัยเต็มที่ แต่มีพระเจ้าจักรพรรดิที่
ไม่มีคู่แข่งในโลกนี้ในยุคนั้น.. สวามีภักดีหมดทุกดินแดน ประการ
หนึ่ง ว่าท่านเป็นพระของโลกเลย เจ็บไข้ได้ป่วยมีหมอรักษาให้ได้
มีบุญถึงขนาดนั้น

พระเจ้าจักรพรรดิที่ไม่มีคู่แข่งนี้นะ ท่านบอกให้เอา
อารมณ์ความสุขของพระโสดาบัน เท่ากับวงกลมวงหนึ่ง ให้แบ่ง
เป็น ๑๖ เสี้ยว พระเจ้าจักรพรรดิที่ไร้คู่แข่งนี้มีความสุขไม่เท่า ๑
ใน ๑๖ เสี้ยวของพระโสดาบัน เพราะยังตกนรกได้อยู่ ยังข้ามพ้น
ความเป็นอริยะไม่ได้

พระโสดาบันไม่ตกนรกแล้ว... มีศีลเป็นโมกะสัมปทา
สี่ละเนนิพพุตยันติ ตัสมาลแล้ว.. มีสธนะอันเกษมคือ พระพุทฺธ

พระธรรม พระสงฆ์ ทางดำเนินมีชัดเจนแจ่มใส จะเกิดยั้งก็ไม่มี การฆ่าสัตว์ตัดชีวิต หรือเลี้ยวซีกในทางไม่ชอบแล้ว พรหม เทวดาเห็นดวงจิตดวงนี้เกิด ณ ที่ใด ย่อมตามอารักขา และโมทนาประทับประคองเกื้อกูล ไม่ให้อันตรายอะไรมาแผ้วพานได้

เพราะฉะนั้น.. พระโสดาบันท่านมีสุขมากกว่าพระเจ้าจักรพรรดิที่ไร้คู่แข่ง ๑๖ เท่า เออ!! แล้วมึงไม่เอาหรือลูก ก็ยังแต่งงานได้อยู่ ไม่ได้มีนางแก้วนายแก้วเท่านั้นเอง มันยังดำเราได้.. มันจะได้เห็นทุกข์ เพราะฉะนั้นอารมณ์พระโสดาบัน คืออารมณ์ที่เราต้องยึดลูก ต้องทำให้ถึง!

ร่างกายเป็นทุกข์ ใจยังมีสติ กระตุกขึ้นมาอย่างน้อยวันละ ๗ ครั้ง ว่าเป็นเรื่องก่อนตาย ก่อนทิ้งไว้ในโลก ถ้าตายแล้วก็ต้อง พ้นจากภาระกองทุกข์อันนี้แล้ว กองทุกข์อื่นจงอย่ามีแก่เราอีกเลย ขอให้เราเป็นผู้สิ้นทุกข์เถิด ก็ทำอย่างนี้ตลอดไป บางหน่วยก็เป็นพระสภิกษาคามีไป.. บางหน่วยก็เป็นพระอนาคามี.. เป็นพระอรหันต์.. ตอนเป็นพระอรหันต์นี้ลายไม่มี ไม่เหลือเลยนะ! คนอื่นดูเหมือนพระพุทธรูปปกติ ไม่ได้แผ้วรังสี แผ้วอะไรทั้งนั้น พระอนาคามียังมีอำนาจรูปฌาน อรูปฌานยังสิงใจอยู่ โดยไม่ได้กำหนดจิต นี่ทนายแมนเลยนา ใครไปใครมาเนีย พุดแล้วชื่นใจเลย พระอรหันต์นี่ ถามอะไร “กูไม่รู้.. กูพระบ้านนอก!” แต่ถ้าถามอารมณ์ละ อารมณ์ตัดนี้ โอ้โห!! ให้เลย

เพราะฉะนั้นเวลาท่านเป็นพระอรหันต์นี้ คนจะดูไม่ออก
จนพระอรหันต์ตายเลย คนในโลกมนุษย์นะ นอกจากเป็นพระ
โสดาบันแล้ว ท่านจะกระทบอารมณ์ของท่านได้ ฆานโลกีย์ดูพระ
อรหันต์ไม่ออก จะดูได้เฉพาะเทวดากับพรหม

ตรงนี้ถ้าว่าสนาหลวงตามี.. สมปรารถนาหรืออบรมลูก
หลานให้เข้าถึงธรรมได้ ตัวเองเข้าถึงธรรมได้ อยากจะประกาศว่า
ที่นี่แจกธรรมทาน.. จะแจกอริยะทรัพย์ที่ไม่ต้องลงทุนอะไร เสื้อผ้า
ชุดเดียว กินข้าวให้อิ่ม แล้วมานั่งคิดถึงความตายในแง่ที่ถูกต้องกัน
นึกถึงศีลที่ไม่มีใครมาแย้งกันได้ นึกถึงพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์
ซึ่งต่างคนต่างเคารพเอาเหอะ ไม่อิจฉากันแล้ว วิมานต่างคน ต่าง
หลุดขึ้นไปอยู่ด้วยกันแล้ว ไม่มีเบียดเสียด จะพูดเฉพาะอารมณ์
ที่ไม่มีความทุกข์ ไม่ต้องแย่ง ไม่ต้องริษยา กลับไปบ้านเกิดไฟขาด
ไฟดับ ไฟช็อต ก็มาชาร์จใหม่ แต่ถ้าเป็นพระโสดาบันเครื่อง
เดินตลอดแล้ว ออออนไลน์แล้ว.. คำสมาธิก็เสียครั้งเดียวตลอด
ชีวิต ไม่ต้องต่ออย่างฆานโลกีย์ ดีไม่ดี ไม่ต้องไปกดปุ่ม ท่านจะ
มาท่านก็เข้ามาแล้ว.. เดือนเข้ามาทางนิมิต.. ทางฝัน.. ไม่ฝัน..

ท่านถึงบอกว่าในบรรดาท่านทั้งหมด ที่ยังทำให้เสวยผล
ได้อยู่ คือยังเกิดอยู่ สังฆทานเป็นเลิศที่สุด.. วิหารทานยังเลิศอีก
ชั้นหนึ่ง.. สังฆทานทำให้หมู่สงฆ์ คือพระศาสนาอยู่ได้ วิหารทาน
แม้ว่าหมู่สงฆ์นี้ดับไปแล้ว ยังเป็นเครื่องจรโลงพระธรรมให้สงฆ์หมู่
อื่นมาบรรลุมรรคผลต่อได้.. เป็นการสืบอายุพระศาสนา สังฆทาน

กับบริหารทานถือว่ายอดเยี่ยม สำหรับผู้ที่ยังต้องเดินทางเตรียมเสบียง

แต่ทานมัยจะชนะธรรมทานเป็นไม่มี!

สัพพะทานัง ธัมมะทานัง ชินนติ.

การให้ธรรมเป็นทาน ชนะการให้ทั้งปวง เพราะทำให้เขาเป็นพระโสดาบัน ทำให้เขาใหญ่กว่าพระเจ้าจักรพรรดิ ทำให้เขาพ้นนรก ทำให้เขาเป็นมิ่งขวัญของโลก ไปอยู่ในครอบครัวใด ครอบครัวนั้นก็เกิดหิริโอตตปัปะ เกิดการได้ดีตามเสมอ

ถ้าอยู่ในโรงงานใด โรงงานนั้นก็มีความผ่องใส ไม่มีการมกมาย ไม่ชวนกันติโนนตินี้ พระโสดาบันเป็นลูกน้องใครด้วยความจำเป็น ไม่มีการชวนเจ้านาย ไปละเมอเพื่อพอกอะไร มีแต่ชวนเจ้านายมาให้ไปทำบุญกับพระดี เสร็จแล้วก็ชวนเจ้านายให้มาฟังพระองค์ ตัวเองไม่กล้าพูดหрок เพราะเจ้านายหรือพ่อแม่จะติดอุปทานว่า

“คนนี่คนของเราเลี้ยงมา มาพูดอะไรเนี่ย”

ไม่ฟังต้องส่งให้คนอื่น!

เทียบความว่า คนที่อยู่ในวัฏฏะ ในความทุกข์นี้ลูก พระพุทธเจ้าท่านทรงเปรียบพระโมคคัลลาน์กับพระสารีบุตรว่า (ท่านเป็นพระอรหันต์แล้วตอนนั้น) พระสารีบุตรเปรียบเหมือนแม่ที่ให้อำเนิดบุตรน้อย.. เพราะสอนให้คนเข้าถึงอารมณ์พระโสดาบัน ส่วนพระโมคคัลลาน์เปรียบเหมือนพี่เลี้ยงนามนม.. สอนให้คนเข้าถึง

พระอรหันต์ ฟังดูมันกลับๆ กันนะ

พระสารีบุตรยอดในทางปัญญา เป็นเบื่องขวาเป็นแม่สอนให้เป็นพระโสดาบัน แต่พระโมคคัลลาน์เบื่องซ้ายนะ.. สอนให้คนเป็นพระอรหันต์ ดูเหมือนพระโมคคัลลาน์ใหญ่กว่า.. ไฉน! คนที่ตกนรกหมกไหม้ แล้วเพิ่งก้าวพ้นนรกมา จะเข้าพระนิพพานใน ๗ ขาตินะสอนยาก หรือว่าพระโสดาบันผ่องใสแล้วสอนยาก พระโสดาบันผ่องใสอยู่แล้ว ไม่สอนอีก ๗ ขาติ เขาก็ได้เป็นอยู่แล้ว ใครยากกว่า? สอนให้คนพ้นจากสิ่งที่มีมานาน ไข่ม้อยลูก? หรือว่าลูกไก่ตัวหนึ่ง ไม่มีปัญญาออกจากไข่ ช่วยเจาะไข่ปอกๆ.. ให้มันออกมา เจียบ ๆ .. กับเอาลูกไก่ที่แข็งแรงแล้วมาเลี้ยง ให้ออกไข่ต่อ อันไหนมีปัญญาคงกว่า ก็คงพอกัน.. แต่ว่ายากที่จะพลิกให้ออกมาจากอุพทานคือ ฟองไข่ ให้เป็นตัวเป็นตน ไข่ม้อยลูก?

เพราะฉะนั้น จะสรุปให้ฟังว่า.. ทำอารมณ์พระโสดาบันเถอะลูก แล้วจะเข้าถึงพระอรหันต์เอง.. ลูกไก่พอออกจากไข่แล้วมันโตเองลูก! จะบอกว่า

“อยู่ในไข่... หีย... พระโสดาบันไม่เอา.. หนูจะเป็นไฉ่โด้งที่เดียวเลย”

มีไหมลูก! ไก่ออกมาเป็นไฉ่โด้งที่เดียวเลย ออกมาจากไข่แข่งกับแม่นั้น.. ไก่จิงไรแล้วนะ

พูดให้ฟัง จะได้เบาใจลูก! มุ่งอารมณ์พระโสดาบันทุกวันมันง่าย ไม่ใช่..

“กูจะเป็นไอ้ไต้ัง หรือเป็นแม่ไก่จะไข่ให้มากกว่าแม่อีก”
แม่แล้วนะ จำไว้นะ... ว่าทรัพย์สมบัติที่ยอดเยี่ยมที่สุด
คืออริยทรัพย์นะลูกนะ ทรัพย์อันอื่นเป็นเครื่องเลี้ยงชีพก่อนจะถึง
ความเป็นอริยะเท่านั้นเอง แต่ก็ชวนขวย ต้องทำบุญไว้ เป็นการ
สืบอายุพระศาสนา ด้วยสัจจะวาจาอันนี้.. ขอให้ลูกหลานทุกคน
เข้าถึงธรรมที่พระพุทธเจ้าทรงตรัสไว้ดีแล้ว นะลูกนะ.

คาถาเงินล้าน

(ตั้งนะโม ๓ จบ)

สัมปะจิตจามิ

นาสังสิโม

พรหมมา จะ มหาเทวา สัพเพยักขา ปะรายันติ

(คาถาปัดอุปสรรค)

พรหมมา จะ มหาเทวา อะภิลากา ะวันตุ เม

(คาถาเงินแสน)

มะหาปุณฺณิ มะหาลาโก ะวันตุ เม

(คาถาลาภไม่ขาดสาย)

มิเตพาหุหะติ

(คาถาเงินล้าน)

พุทฺธะมะอะอุ นะโมพุทฺธายะ

วิระทยो วิระโคณายัง วิระหิงสา

วิระหาสี วิระหาสา วิระอิถึโย

พุทฺธัสสะ มานีมามะ พุทฺธัสสะ สวาโหม

(คาถาพระปัจเจกพุทธเจ้า)

สัมปะติจจามิ

(คาถาเร่งลาภให้ได้เร็วขึ้น)

เพ็ง เพ็ง พา พา หา หา ฤ ฤ

หมายเหตุ : สวาโหม อ่านว่า สะ-หว่า-โหม

(บูชา ๙ จบตัวคาถาต้องว่าทั้งหมด)

“ถ้าท่านผู้ใดนำเอาพระคาถาหรือหนังสือนี้ไปเรียไรหรือ
ซื้อขายแลกเปลี่ยน จะทำพระคาถานี้ไม่สำเร็จไม่เกิดผล เพราะท่าน
เจ้าของไม่พึงปรารถนาในเชิงนี้ ท่านยินดีให้เป็นธรรมทานจริงๆ”

เวลาร่างๆ นิ่งนี้ก็เดินไปก็ได้ ไม่ห้ามเลยนะ ให้มัน
ติดใจอยู่อย่างนั้น ให้ถือว่าเป็นกรรมฐานไปในตัวเสร็จ เพราะคาถา
ที่พระพุทธเจ้าบอกทุกบท ก่อนจะทำต่อนี้ก็ถึงท่าน ถือว่าเป็น
พุทธานุสติกรรมฐาน

หลวงพ่อพระราชพรหมยาน

(หลวงพ่อฤๅษี)

วัดท่าซุง จ.อุทัยธานี

พระคาถา กับ หลวงตา

คาถาวิระหะโยนี่เป็นคาถาประจำชีวิตของหลวงตาเพราะเหตุว่าขณะที่อยู่บ้านสายลมมีวันหนึ่งก่อนที่จะได้บวช หลวงพ่อเรียกไปพบและบอกว่า

“วัชรชัย.. แก่ใช้คาถาวิระหะโยนี่ เป็นกรรมฐานเลยไปเลยนะ! ไม่ต้องเปลี่ยน..”

หลวงตาจึงถามขึ้นว่า “แล้ว.. พุทโธ ละครับ?”

หลวงพ่อกำหนดว่า “ไม่ต้องถามมาก ให้คิดว่าเป็นคาถา พระพุทธเจ้า มีคุณหาประมาณไม่ได้ มีอานิสงส์ครอบคลุม เหมือน พุทโธ แต่มีอานิสงส์พิเศษ เมื่อทำจนเป็นฌานแล้ว ใจสามารถรับสัมผัสกับความเป็นทิพย์ได้ และต่อเนื่องยาวนาน แล่อมมีอานิสงส์ความไม่ขัดข้อง มีผลสมบูรณ์พูนสุขในงานพระพุทธศาสนา”

ตั้งแต่นั้นมาหลวงตาจึงใช้คาถานี้มาเรื่อย จะพุทโธทีไรใจก็กลับมาที่คาถาวิระหะโย หรือจะ นะมะพะทะ ก็วกกลับมาที่คาถานี้อีก จนมาเมื่อสร้างพระปัจเจกพุทธเจ้าทองคำได้แล้วเสร็จ ใจไม่นี้อายากจะเปลี่ยนคาถาอีกเลย

ที่วัดเขาวงสวยสงฆามตา ตามวาสนาบาร์มีจนถึงทุกวันนี้ได้ เนื่องจากคาถาพระปัจเจกพุทธเจ้านี้

* หลวงตาได้เมตตาเล่าถึงพระคาถา ให้คณะผู้จัดทำ
เมื่อวันที่ ๒๘ สิงหาคม ๒๕๕๒

ภาษาไทยที่ท่านจะได้อ่านจาก
‘พูดตามพ่อสอน ฉบับพิเศษ’
เป็นถ้อยที่ถอดจากการพูดตอบปัญหาและการสนทนา
ในงานประจำวันจริงๆ โปรดทราบว่าเป็นการพูดเฉพาะกิจ
เฉพาะกาลเวลาและเฉพาะอารมณ์ของบุคคล
ซึ่งอาจไม่ถูกใจท่านก็ได้ เราถอดเทปพิมพ์ไว้
อ่านแล้วเห็นว่าฟังง่ายสบายใจ ก็ลองนำเสนอแบ่งกันอ่าน

ตัวผู้พูดคือ ‘หลวงตา’ ท่านปรารภว่า
พระธรรมที่พระพุทธเจ้าตรัสรู้นั้นละเอียดอ่อนบริสุทธิ์มหาศาล
ทรงเลือกสรรเพียงน้อยนิดมาสอน พระสาวกองค์ใดก็ตามด้าลิ้นสงสัย
ก็พยายามใช้ภาษามนุษย์พูดออกมาได้เพียงหนึ่งในหมื่นพัน
ที่กินใจอัมเอบ หลวงตาท่านฟังจากหลวงพ่อกุรบาอาจารย์
แล้วทรงไว้ได้เพียงหนึ่งในล้านที่พ่อปรารภนาจะให้เข้าถึง

ต่อไปนี่จะเป็นภาษามนุษย์ ที่พยายามบรรยาย
ถ่ายทอดรสชาติที่ผ่านมาในใจของหลวงตา
ท่านว่าเราจะได้สักกี่ส่วน จะเกิดประโยชน์สักกี่ลัด
ก็ทำได้สุดความสามารถสุดความสามารถ..
แล้วแต่ผู้ฟัง ผู้อ่านจะพิจารณาเอาเองเถิด.

